

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **V. S.**, narozen X
státní příslušnost U.
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Poupětem
se sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2019, č. j. CPR-21531-3/ČJ-2018-930310-V236 a č. j. CPR-21531-4/ČJ-2018-930310-V236,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 9. 8. 2019 podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2019, č. j. CPR-21531-3/ČJ-2018-930310-V236, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 6. 6. 2018, č. j. KRPS-51127-34/ČJ-2018-010023-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 120a zákona o pobytu cizinců a podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí krajského ředitelství o vyhoštění. Dále se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2019, č. j. CPR-21531-4/ČJ-2018-930310-V236 (dále jen „rozhodnutí o nákladech řízení“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 6. 6. 2019, č. j. KRPS-51127-35/ČJ-2018-010023-SV o nákladech řízení. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce ve vztahu k rozhodnutí žalovaného o vyhoštění namítl, že celé řízení o správním vyhoštění je v rozporu s českými a evropskými právními předpisy, neboť jeho jednání nepředstavuje porušení žádného z těchto právních řádů. Uvedl, že žalovaný odmítl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků“), přestože byl žalobce jako zaměstnanec polské společnosti P. SP.Z O.O. (dále jen „P.“) vyslán na území České republiky k poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost F. K. I. s.r.o. (dále jen „F.“) podle smlouvy uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Byl vyslán v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU podle směrnice o vysílání pracovníků. Soulad tohoto postupu s evropským právem potvrdila ve svém vyjádření na žádost zaměstnavatele i Evropská komise.
3. Žalobce dále namítl, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které namítal již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí o vyhoštění, aniž by však tyto nedostatky v žalobě jakkoliv konkretizoval a vylíčil, zda by tyto tvrzené nedostatky mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pouze v závěru žaloby obecně odkázal na odvolání podané proti prvoinstančnímu rozhodnutí o vyhoštění.
4. Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení žalobce pouze odkázal na žalobní body směřující proti rozhodnutí žalovaného o vyhoštění.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, neboť má za to, že ve svém postupu neshledal pochybení a postupoval v souladu s platnou právní úpravou.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že podle úředního záznamu ze dne 13. 2. 2018, č. j. KRPS-51127-1/ČJ-2018-010022, provedla policejní hlídka Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort dne 13. 2. 2018 v době kolem 10:00 hod. v areálu společnosti V. na adrese V. kontrolu pobytového režimu cizinců a zaměstnání, při které byl kontrolován žalobce. Ten předložil hlídce cestovní pas č. X s vízem typu D vydaném Polskou republikou platným od 19. 1. 2018 do 9. 1. 2019 s účelem vydání 06. Kopie cestovního dokladu i víza je součástí správního spisu.
7. Jelikož žalobce nepředložil povolení k zaměstnání, zahájilo krajské ředitelství řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců pro podezření z výkonu práce bez povolení k zaměstnání. Téhož dne za přítomnosti tlumočníka a zmocněnce žalobce při výslechu uvedl, že do České republiky přicestoval za účelem zaměstnání z Polska, kde předtím pobýval jen čtyři dny. Když byl v Polsku, byla mu nabídnuta práce v České republice. Polské vízum si vyřídil přes agenturu na Ukrajině,

v Polsku ale nikdy nepracoval. Do České republiky přicestoval koncem ledna 2018. V tu dobu již věděl, že má zajištěné zaměstnání, které mu obstaral jeho známý pan I. (příjmení neuvedl), který má být vedoucím zaměstnancem ve společnosti V. V areálu V. pracoval 8 hodin denně, jezdil na vysokozdvizném vozíku a rozdával úkoly dalším pracovníkům poté, co mu je po telefonu sdělil pan I. Povolení k zaměstnání ani živnostenské oprávnění nemá. Uzavřel pouze smlouvu se společností V., přičemž vše domlouval pan I. Žádnou odměnu nedostal, měl dostat zaplacen v polské měně, částku nesdělil. Dále uvedl, že si je vědom toho, že na území České republiky nemůže vykonávat práci bez platného pracovního povolení. V České republice nemá žádné vazby, příbuzné či osobu blízkou. V případě opuštění České republiky se má kam vrátit.

8. Součástí správního spisu je rovněž v polštině uzavřená pracovní smlouva ze dne 31. 1. 2018 s účinností od 7. 2. 2018 mezi žalobcem a společností P. a její dodatek uzavřený téhož dne, kterým bylo ujednáno místo výkonu práce mj. na adrese V. Jako předmět pracovní činnosti je v pracovní smlouvě uvedeno „*POZOSTALI PRACOWNICY WYKONUJĄCI DORYWCZE PRACE PROSTE*“. Společnost F. s.r.o. přitom v dopise ze dne 27. 3. 2018 sdělila, že žalobce není jejím zaměstnancem, nýbrž zaměstnancem agentury F., která ho vyslala na základě rámcové smlouvy o dílo. Společnost F. v dopise ze dne 11. 4. 2018 sdělila, že žalobce není jejím zaměstnancem, nýbrž zaměstnancem společnosti P., která ho vyslala na základě smlouvy o poskytování příhraničních služeb ze dne 2. 10. 2017. Žalobce se měl podílet na plnění díla pro společnost F. dle smlouvy o dílo ze dne 2. 10. 2017 a objednávky ze dne 1. 11. 2017.
9. Ve správním spise se dále nachází smlouva o poskytování příhraničních služeb ze dne 2. 10. 2017 uzavřená mezi společnostmi P. (jako dodavatelem) a F. (jako odběratelem) na základě níž se dodavatel zavázal provádět pro odběratele dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky, a to na základě objednávky odběratele. Objednávkou označenou „Objednávka F.“ společnost F. učinila objednávku na práce v rozsahu balení kartonů, manipulační práce ve skladu v termínu od 1. 11. 2017 do 31. 12. 2017 mj. na adrese V.
10. Správní spis rovněž obsahuje rámcovou smlouvu o dílo včetně přílohy ze dne 2. 10. 2017 uzavřenou mezi společnostmi F. (jako objednatelem) a F. (jako zhotovitelem), na základě níž se zhotovitel zavázal provést pro objednatele dílo spočívající v balicích, manipulačních a ostatních pracích balení mj. na adrese V. Mezi uvedenými společnostmi byla rovněž uzavřena podnájemní smlouva, kterou přenechala společnost F. (jako nájemce) společnosti F. (jako podnájemci) k užívání prostoru za účelem plnění závazku z rámcové smlouvy o dílo.
11. Součástí spisu je rovněž sdělení Úřadu práce ČR ze dne 15. 2. 2018, podle něhož žalobce neměl k uvedenému dni povolení k zaměstnání. Dále správní spis obsahuje Závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce ze dne 18. 4. 2018 vydané Ministerstvem vnitra. Z evidence docházky předložené během kontroly vyplývá, že žalobce začal předmětnou pracovní činnost vykonávat dne 1. 2. 2018 a vykonával ji až do dne 13. 2. 2018, tj. do dne kontroly.
12. Ve vyjádření ze dne 18. 4. 2018 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce uvedl, že jako zaměstnanec polské společnosti P. byl vyslán zaměstnavatelem k plnění zakázky pro společnost F. na základě smlouvy o poskytování příhraničních služeb uzavřené těmito společnostmi, a proto práci na území České republiky vykonával v souladu s ustanovením

§ 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici o vysílání pracovníků. Služby jsou prostřednictvím zaměstnanců společnosti poskytovány pouze dočasně a příležitostně. Žalobce nebyl zaměstnancem společností F. ani F. Ve vztahu k němu byla řádně splněna oznamovací povinnost dle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Na podporu svých tvrzení předložil rovněž vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 vydané na žádost společnosti O.-T., které bylo sice vydáno pro jinou společnost, ale podle žalobce ve stejné věci. Žalobce dále přdestřel judikaturu Soudního dvora Evropské unie a uzavřel, že plnění podle smlouvy o dílo představuje poskytnutí přeshraniční služby, a tudíž se na pracovní činnost žalobce vztahuje výjimka z povinnosti mít povolení k zaměstnání dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

13. Dne 6. 6. 2018 vydalo krajské ředitelství prvoinstanční rozhodnutí o vyhoštění a o nákladech řízení. Žalobce podal dne 20. 6. 2018 odvolání proti oběma uvedeným rozhodnutím, kde uplatnil obdobné námitky jako ve vyjádření ze dne 18. 4. 2018. Obě odvolání byla rozhodnutími žalovaného o vyhoštění a o nákladech řízení zamítnuta a potvrzena.
14. Podle § 98 odst. k) zákona o zaměstnanosti *„[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie“*.
15. Soud přezkoumal obě napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se k výzvě soudu, zda s takovým postupem souhlasí, nevyjádřil. Soud tedy má za to, že i žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl, neboť obsahem správního spisu, který navrhl žalobce, se dokazování neprovádí.
16. Soud odkazuje na závěry, jež vyslovil v rozsudku ze dne ze dne 27. 5. 2013, č. j. 44 A 12/2013-21, podle nichž platí, že je-li závislý výrok o náhradě nákladů správního řízení předmětem samostatného rozhodnutí správního orgánu, musí soudní přezkum takového rozhodnutí probíhat na základě shodných procesních pravidel, jako kdyby tento výrok byl součástí jediného rozhodnutí společně s výrokem ve věci samé. V případě soudního přezkumu rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o správním vyhoštění tak rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), žalobce je osvobozen od soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a aplikují se speciální lhůty pro podání žaloby a pro rozhodnutí soudu o této žalobě (§ 172 odst. 2 a odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců). Ačkoliv byl tento názor později zkorigován judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), pokud jde o délku žalobní lhůty, v ostatním byly závěry zdejšího soudu aprobovány (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 7/2018-15). Soud proto neshledal důvod k vyloučení části žaloby k samostatnému projednání a přezkoumal obě napadená rozhodnutí ve společném řízení.
17. Soud v první řadě konstatuje, že o obdobně formulované žalobě rozhodoval již za obdobných skutkových okolností rozsudkem ze dne 5. 4. 2018, č. j. 42 A 2/2018-20 či 10. 1. 2019, č. j. 42 A 11/2018-25. Závěry vyslovené v rozsudku č. j. 42 A 2/2018-20 byly v řízení o kasační stížnosti plně aprobovány rozsudkem NSS ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs

142/2018-17. Od závěrů vyslovených v uvedených rozsudcích, na něž odkazuje, se soud nehodlá odchýlit ani v nyní projednávané věci.

18. Soud v první řadě konstatuje, že žalobcová argumentace o velkém počtu procesních nedostatků ve správním řízení a jeho odkaz na podané odvolání nejsou řádnými žalobními námitkami ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je na žalobci, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem popsal, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Neurčitá argumentace o procesních pochybeních, jakož i pouhý odkaz na argumentaci v podaném odvolání těmito požadavkům neodpovídají, a proto se jimi soud nezabýval.
19. Soud se však zabýval námitkou žalobce, že byl vyslán svým polským zaměstnavatelem na základě smlouvy o poskytování služeb za účelem plnění zakázky pro společnost F., a proto byl oprávněn k výkonu práce na území České republiky ve smyslu ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud této námitce nepřisvědčil. NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, konstatoval, že *„dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) [směrnice o vysílání pracovníků] a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“*
20. V nyní projednávané věci není mezi účastníky sporné, že činnost žalobce naplňovala znaky závislé práce. Ze shora zjištěných skutečností je dále zřejmé, že, byť byl podle pracovní smlouvy ze dne 31. 1. 2018, s účinností od 7. 2. 2018, formálně zaměstnancem polské společnosti P., pro tuto společnost nikdy žádnou pracovní činnost v Polsku nevykonával. Žalobce sám uvedl, že po příjezdu do Polska z Ukrajiny (23. 1. 2018) obdržel nabídku práce v České republice, kterou přijal. Do České republiky přicestoval podle vlastní výpovědi na konci ledna 2018 přes Polsko, kde pobýval čtyři dny. V České republice nejpozději od 1. 2. 2018 pracoval v areálu společnosti F. jako dělník při manipulaci s vysokozdvizným vozíkem. Jeho pracovní smlouva ze dne 31. 1. 2018 byla ještě téhož dne doplněna dodatkem, podle kterého byl na dobu neurčitou vyslán k výkonu zaměstnání na adrese závodu společnosti F. (areál V., V.). Lze tak uzavřít, že společnost P. fakticky vykonávala činnost agentury práce, která žalobci pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky, aniž by ho jakýmkoliv způsobem zaměstnávala k vlastní činnosti v Polsku. Jak vyplynulo z výše citovaného rozsudku NSS, na tyto případy se výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje, neboť nelze předpokládat, že by se žalobce po uplynutí doby vyslání vrátil zpět na polský pracovní trh (srov. též bod 43 citovaného rozsudku a tam uváděnou judikaturu NSS).

21. K odkazu žalobce na vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 pak soud vedle toho, že se jedná o vyjádření určené jinému subjektu (O.-T.), k němuž nemá žalobce žádný vztah, doplňuje, že vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje („*workers, employed regularly and habitually by a service provider established in a Member State*“; srov. obdobné užití slovního spojení „*habitually employed*“ ve smyslu „obvykle pracující“ např. v bodě 3 preambule směrnice o vysílání pracovníků). Zjevně tedy nepředpokládá, že společnost, jež vysílá pracovníky do jiného členského státu, fakticky funguje jako agentura práce, která vysílané zaměstnance sama nijak nevyužívá. Nelze přehlédnout, že toto relativně stručné a obecné vyjádření se nezabývá konkrétními okolnostmi, za nichž vykonával pracovní činnost žalobce (naopak se vyjadřuje k situaci odlišné, a to k vyslání pracovníka, který v jiném členském státě obvykle pracuje). Vyjádření tak v podstatě pouze shrnuje některé závěry nespecifikovaných rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, jehož relevantní judikaturu však NSS ve výše citovaném rozsudku zohlednit neopomněl (srov. zejména body 37 až 39 a 43). V projednávané věci tedy nelze tomuto vyjádření přikládat jakoukoliv váhu. Soud proto shledal tuto námitku nedůvodnou.
22. Soud dodává, že žalobce v rámci uplatněných žalobních bodů nikterak nezpochybnil závěr žalovaného o tom, že skutková podstata podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců byla naplněna tím, že vykonával od 1. 2. 2018 do 13. 2. 2018 na území České republiky závislou práci bez povolení k zaměstnání. Soud se přitom s tímto závěrem plně ztotožňuje, a aniž by bylo nutné opakovat úvahy žalovaného, pouze odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného o vyhoštění, v němž žalovaný podrobně popsal svá skutková zjištění a úvahy, na základě nichž k tomuto závěru dospěl.
23. Pro úplnost soud dodává, že žalobce spolu s rozhodnutím o správním vyhoštění napadl rovněž související rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení, jímž potvrdil rozhodnutí krajského ředitelství o povinnosti žalobce zaplatit paušální náhradu nákladů spojených s vedením správního řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu, avšak ve vztahu k tomuto rozhodnutí žalovaného nevznesl žádnou konkrétní námitku, pouze odkázal na námitky proti rozhodnutí o vyhoštění. Soud proto shledal námitky proti rozhodnutí o nákladech nedůvodnými ze stejných důvodů jako námitky proti rozhodnutí o vyhoštění.
24. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se zákonem, svá rozhodnutí odůvodnil dostatečným způsobem, a skutkový stav, o nějž se rozhodnutí opírají, mají dostatečnou oporu ve správním spisu. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. září 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně